

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets nyhetsbrev Monitor

mars 2009

Till minne av Tore Fredin 1940–2009

Monitors redaktör Tore Fredin avled lördagkvällen den 21 februari på S:t Görans sjukhus i Stockholm. Tore var också den svenska LaRoucherörelsens grundare. Det var han som 1973 drog igång den organisation som har varit så viktig för Sverige och betytt att vi svenskar kunnat ingripa mot den långa civilisationskrisen som alla i dagens kollaps kan se i vitögat. I 36 år lade han sin kraft på att hjälpa andra att förstå vad som händer och organisera sig till försvar för det gemensamma bästa och mänskligt framåtskridande.

Tore mötte LaRoucherörelsen hösten 1972 i USA och deltog där i grundandet av en lokalgrupp i Chicago. Vid nyårsskiftet reste han till en konferens i New York. Där träffade han några svensk-amerikaner, bl.a. Leif Johnson, som besökt Sverige under året och organiserat LaRoucherörelsens första möten här. De lämnade över en lista på några studenter som visat intresse. Vid hemkomsten till Sverige var det Tore som lyckades dra samman sju av dem i den första studiecirkeln, och som rekryterade och organiserade dem att tillsammans med honom sommaren 1973 bilda Europeiska Arbetarkommittéernas (ELC) första lokalgrupp i Sverige.

Osjälviskt lät han andra stå i rampljuset, men han var med i ledningen för ELC och det våren 1976 grundade partiet EAP. Tore tog ledarskap genom att skriva många strategiska pamfletter och artiklar. I många år ledde han lokalgruppen i Göteborg och kämpade på fältet i alla EAP:s kampanjer.

När EAP:s närradiosändningar, Radio Free Sweden, kommit igång 1983 i Stockholm, Göteborg och Malmö gick han in som redaktör. I det totalt kontrollerade svenska medielandskapet, där radions och de två TV-kanalernas nyheter och Eko-sändningar var ensamma i etern om att rapportera om politiska skeenden, öppnade EAP:s närradiosändningar dörren för många svenskar till att förstå

den politiska striden om verkliga frågor. Flera gånger i veckan kunde EAP bryta medieblockaden med politiska nyheter i timslånga program. Detta programformat blev därefter vanligt i både radio och TV. Tores nattsändningar med radioväkteri upp till sex timmar, ofta samtidigt i Stockholm, Göteborg och Malmö, var höjdpunkter för alla oss som deltog och självklart för de många lyssnare som ringde in.

Tore hade ögat på styrningen av de svenska medierna, genom att lyssna på BBC:s morgonsändningar. Ända fram till sin sista vecka på sjukhuset skämtade och diskuterade han, som alltid förut, om hur de svenska medierna bestämde sin internationella nyhetsbevakning efter att först ha inhämtat BBC:s prioriteringar och vinklingar.

När Tore p.g.a. sin gamla fotbollsskada i knäet inte kunde delta ute vid borden på fältet, var det han som – vid sidan av sin huvudsyssla som redaktör för *Monitor* från 1990 till 2007 – telefonledes organiserade prenumeranter och medlemmar i hela landet. Han fortsatte hålla kontakt med sitt kära Göteborg och de kandidater som i vått och torrt kämpat i EAP:s valkampanjer.

Tore föddes och växte upp på en gård utanför Delsbo i Hälsingland som ett av elva syskon. Både han och andra syskon tog upp en akademisk karriär. För Tores del gick det via arbetarrörelsens folkhögskola Brunnsvik i Dalarna till Socialhögskolan i Stockholm. Efter att ha arbetat socialt i Stockholm fick han möjlighet att delta i ett ettårigt socialt projekt i Chicago i USA. Där stötte han på Lyndon LaRouches unga rörelse av tusentals studenter. Året innan hade LaRouche åter prickat rätt i sina prognoser, dollarn skildes från guld och efterkrigstidens finanssystem, det s.k. Bretton Woods-systemet, bröt samman.

Tore slogs av LaRouches analys av att den finansiella krisen bara skulle bli värre och att fascistisk åtstramning hotade. Som socialarbetare såg han en framtid, där många

fler sociala problem skulle skapas än han med något socialt system skulle kunna hjälpa. Han bestämde sig därför för att hjälpa människor på ett annat sätt. Han började ta itu med orsaken till den sociala krisen, den växande finansiella krisen, och gick som förste svensk med i LaRoucherörelsen.

Sedan dess kämpade Tore mot den finansiella åtstramningspolitiken som först drabbade världens svagaste länder. Under 1980-talet, mitt under allt tal om svenskt bistånd, dog fler människor i tredje världen av finanskrisen än samtliga offer i hela andra världskriget. Efter murens fall kom åtstramningen i Östeuropa, där en hel generation pensionärer bara försvann och miljoner av sådana flickor som Tore hade hjälpt på flickhemmet i Farsta, radades upp för prostitution längs vägarna. Sedan kom Asienkrisen där halva befolkningen i jätteländer som Indonesien kastades tillbaka i fattigdom och hunger.

Tore visste vad fattigdom och missbruk var och engagerade sig starkt för att driva fram en ny svensk narkotikalagstiftning genom Stoppa Knarket-kampanjen. Han mötte personligen justitieministern och var med om att få fram den lagändring som också förbjuder bruk, inte bara innehav, av narkotika. Det är denna svenska restriktiva narkotikapolitik som fortfarande är en viktig röst i det internationella motståndet mot det brittiska imperiets nya opiumkrig mot världens ungdom.

Detta all världens elände levde Tore med dag efter dag, envist kämpande men med ett befriande gott humör. Som den Delsboson han var älskade han musik, men han kunde inte sjunga en ton rätt. Det sätt han tog itu med detta var typiskt för honom. En körledare, som instruerade EAP:s kör, bestämde sig för att tillsammans med Tore ta itu med detta. Hon hade en fast övertygelse om att alla människor kan sjunga. Med hennes stöd började Tore jobba med xylofon och en nytt eget piano för att lära sig sjunga rätt på tre toner. Efter envis övning på detta sätt klarade han dessa tre toner och därefter ganska snabbt en hel oktav. Han började sjunga inte bara i EAP utan också i körverksamheten i sin hemkyrka S:t Göran.

När LaRouches ungdomsrörelse började växa också på den här sidan Atlanten bestämde sig Tore, medveten om sin vacklande hälsa, för att sätta på pränt de djupa kunskaper och erfarenheter han samlat på sig under sina 35 år i närkamp med den svenska makteliten, som EAP från start utmanade i grunden.

Resultatet blev boken ”Sverige, en synarkistisk modell”, som kom ut i december 2006. Det är en bok om hur Sverige styrs, som ingen annan kunde ha skrivit den.

I boken river Tore upp den officiella svenska historiskrivningen om den svenska modellen. I stället dokumenterar han hur den svenska entreprenörandan, och därmed det svenska välståndet, är sprungen ur det amerikanska ekonomiska systemet av vetenskapsdriven teknologisk utveckling. Tore lyfte fram de svenska ingenjörer, som med sina ”amerikanska” idéer och sina uppfinningar vid slutet av 1800-talet grundade de stora företag som Sverige fortfarande är känt för.

Han visade sedan på hur 1900-talet dominerades av hur oligarkin svarade på denna industriella revolution med ett förkrossande politiskt motangrepp och övertagande av industrierna.

”Sverige, en synarkistisk modell” var den första boken i Sverige som slog fast att Wallenbergfamiljen aktivt stödde Hjalmar Schacht och nazisternas maktövertagande i Tyskland genom att krossa den ledande svensk-amerikanske ingenjören och finansären av Tyskland, Ivar Kreuger. Tore dokumenterar hur Kreuger arbetade tätt samman med den tyska regeringen för att få fram ett stort lån 1931–32 och hur Kreuger attackerades av den brittiske centralbankschefen Norman, Schacht och Wallenbergarna så att Kreuger inte skulle klara av att ge lånet, så att den tyska regeringen skulle falla och Hitler kunna komma till makten med Schacht som finansminister. Ivar Kreuger mördades i sin våning i Paris i mars 1932.

Tore visar sedan hur Wallenberg med Saltsjöbadsandan tillsammans med socialdemokraterna etablerar en variant av Mussolinis styresform korporativism, som har blivit kärnan i det som kallas ”den svenska modellen”. Denna toppstyrda låtsasdemokrati har arbetat med sociala kontrolltekniker och masshjärntvätt, som ekologismen, för att vända Sverige bort från vetenskap, industri och välstånd. Det välstånd som ”den svenska modellen” fjädrar sig med, bygger inte på efterkrigstidens ekonomiska politik och nihilistiska kultur, utan på de industriella impulser som sattes igång av andra, nu kuvade industrikrafter (ex. Kreuger). Den gamla svenska oligarkin tog över för att inte den sanna amerikanska republikanismen och tankefriheten skulle sprida sig med en fortsatt vetenskaplig och industriell utveckling. Det var denna anda Tore mötte i USA och kämpade hela sitt liv för att införa i Sverige.

Tore sammanställde på detta sätt den svenska LaRoucherörelsens trettiofemåriga politiska efterforskningsprojekt. Boken var hans gåva till de svenska medlemmarna i LaRouches ungdomsrörelse och andra svenska ungdomar som förnekats all insyn i den sanna svenska historien. Det var med sin speciella känsla för ironi som Tore noterade att han nu kunde titulera sig ”författare”. Han skrev om egna historiska upptäckter, men han lyfte också fram en grupp av svenskar, som har kämpat och byggt vårt samhälle och som behövde någon som mindes vad som drev dem så att deras verk skall kunna föras vidare. Det lämnar oss med ett stort ansvar att vi i vår tur fortsätter det arbete som Tore med humor och oegennyttia vigde sitt liv åt.

Tore kommer att begravas i sin hembygds kyrka Bjuråker den 27.3 kl 10. Hälsningar till hans familj kan vidarebefordras av EAP tel. 08–983010 eller Karins Begravningsbyrå tel. 0653–15301.

Utdrag ur boken ”Sverige, en synarkistisk modell” av Tore Fredin går att läsa på www.larouche.se

Beställ boken genom att sätta in 200 kr eller mer på Ny Solidaritets pg 57 50 45-0. Skriv ”Sverige, en synarkistisk modell” på talongen.